

LITTEKEN

Sara Mesa

Litteken

Vertaald uit het Spaans
door Nadia Ramer

Voor de vertaling van deze roman heeft de vertaler een
projectsubsidie ontvangen van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *Cicatriz*. Anagrama, Barcelona

© Sara Mesa 2014

© Nederlandse vertaling Nadia Ramer /

Uitgeverij Wereldbibliotheek 2018

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Nico Richter

Foto omslag © Marico Fayre / Trevillion Images

NUR 302

ISBN 978 90 284 2724 2

www.wereldbibliotheek.nl

Een auto kan heel hard rijden,
en littekens ontstaan door schuld
en schuld is een nogal saaie manier
om de wereld tegemoet te treden.

– Marta Sanz, *Amour fou*

Litteken

*D*aar is het, zegt hij. Hij wijst naar het hoogste gebouw in de straat, een oud, roodachtig blok van zestien verdiepingen met ver uitstekende dakranden en kleine ramen die blikkeren in de zon.

Ze blijven staan op de stoep ertegenover en heffen het hoofd om ernaar te kijken.

Naast tekenen van verval – gebroken ruiten, scheef hangende jaloezieën, oude ‘te huur’-borden – zien ze de namen van ondernemingen die nog in bedrijf zijn: een advocatenkantoor, twee accountantsbureaus, twee belastingadvieskantoren, een taleninstituut.

Ik zei het al. Het staat zo goed als leeg, mompelt hij. Zij knikt. Ze steken de straat over.

Binnen is het donker en ontzettend warm. In de hal hangt een soort stof in de lucht waarvan ze moeten kuchen. In het midden van de ruimte zijn de vloertegels verkleurd en is de glans er afgesleten. De portier achter zijn houten balie vraagt niet waar ze heen gaan. Hij bekijkt hen bedaard, bromt een groet en richt zijn ogen meteen weer op de reclamefolder voor zich, die hij aandachtig bestudeert.

Het tweetal stapt in een van de liften en drukt op het knopje voor de bovenste verdieping. Zij kijkt naar de grond en om zich heen; hij staat bijna onbeweeglijk en kijkt naar haar.

De lift kraakt en ratelt als een oude goederenlift. Ze concentreren zich op het geknetter van de flikkerende tl-buis aan het plafond. Het lichtbalkje boven de deuren is kapot; ze weten niet op welke verdieping ze zijn tot de plotselinge eindshok komt.

Ze stappen in een onverlichte hal.

Het ruikt er vochtig; in de hoeken ligt rotzooi. Een paar trappen leiden naar zolder, waar je niet met de lift kunt komen. Het tweetal loopt langzaam naar boven; hij gaat voorop. In de laatste ruimte, een kamer van vier bij vier waar al heel lang niemand is geweest, dringt een beetje licht door via een raam dat bijna dichtzit van de viezigheid.

Ze kijken in elkaars ogen, ze observeren elkaar van top tot teen.

Zij draagt een zwarte zijden rok, een eenvoudig groen shirtje en sandalen van dezelfde kleur. Hij draagt een linnen broek, een poloshirt, een colbert, ook van linnen, en licht taps toelopende leren schoenen. Het is heel warm; ze zweten allebei. Ze glimlachen opgelaten.

Hij houdt haar een tas voor.

Zij pakt hem aan, stopt haar hand erin en trekt een in verschillende tinten grijs en blauw bedrukt shirtje tevoorschijn. Ze aarzelt, ze draait het kledingstuk om en om tussen haar vingers. Daarna doet ze vlug haar eigen T-shirt uit en trekt het shirtje aan dat hij haar heeft gegeven. Ze doet er maar een paar tellen over, maar lang genoeg om hem een blik te gunnen op haar blote bovenlijf, op de chique beha met zwart kant.

Hij beweegt zijn hand een stukje in de richting van haar lichaam, maar raakt haar niet aan.

Hoe staat het? vraagt zij.

Goed. Het staat je heel goed.

Ze glimlachen opnieuw. Hij komt dichterbij, hij kust haar op de mond. Zij laat het toe, met haar armen langs haar lichaam en haar rug lichtjes achterover gebogen. Hij slaat zijn armen om haar middel. Zij beweegt nog steeds niet, ze reageert niet.

Hij laat haar los.

Hou je het aan? Het staat veel beter bij die rok dan wat je aanhad.

Een andere keer, antwoordt zij. Ik draag liever mijn eigen T-shirt.

Ze zijn nu allebei van jou.

Zij bijt op haar lippen, ze houdt voet bij stuk. *Ik draag het een andere keer.*

Ze kleedt zich weer om. Hij kijkt toe. Zijn ademhaling versnelt. Er trekt een siddering door zijn benen.

Draag je daaronder ook iets... van mij?

Ze knikt en schuift de tailleband van haar rok een paar centimeter omlaag, totdat net boven de venusheuvel een strookje parelkleurig kant zichtbaar wordt.

Dat is genoeg, zegt hij. Dank je, voegt hij eraan toe.

Het meisje vouwt het shirtje zorgvuldig op, ze trekt haar rok weer omhoog. Ze stopt het kledingstuk in de tas en geeft die aan hem terug. Ze zijn een paar tellen stil en bewegen zich niet. Het verkeerslawaaï dringt zo gedempt tot ze door dat de stilte tussen hen dichtert wordt en niet meer te doorbreken valt.

Als ze het gebouw verlaten, keert hij zich net voordat ze het zebrapad oversteken naar haar toe. *Ik zag een litteken,* zegt hij. Zijn ogen schitteren terwijl hij praat. Ze kan zelfs zien hoe zijn pupillen reageren, hoe ze afwisselend groter en

kleiner worden. *Het litteken van de keizersnede*, voegt hij eraan toe.

Ja, dat zal wel, geeft ze toe.

Ze blozen allebei. Dan fluistert zij: *wat opmerkzaam*.

Het maakt me niet uit, stottert hij. Hij maakt aanstalten om haar bij de arm te pakken, maar blijft halverwege de beweging steken, als door de bliksem getroffen. *Geloof me. Het maakt me echt niet uit*.

Zeven jaar eerder

Mijn stoïcijnse kijk op het leven is allesoverheersend: wat er ook gebeurt, hoe de wereld ook vaart, er zal altijd een onderverdeling zijn: je hebt diegenen die zich bovenaan bevinden en diegenen die onderaan zitten, diegenen die onrecht moeten verduren en diegenen die het moeten veroorzaken, zelfs als ze dat niet willen. Het enige wat we kunnen doen is hopen dat vreugde en verdriet in de juiste verhouding zullen staan. Ja: ik geloof in voorbestemming. Wat voor zin heeft het om te leven als ik nooit heer en meester zal zijn over mijn eigen handelen en zelfs de woorden die ik hier schrijf en mijn relatie met jou al lang vastliggen? Voor wie tot deze conclusie komt is de last van het leven minder groot of makkelijker te dragen.

Een metalen tafel en een paar ladekasten. Naast de computer drie of vier rijen met kaartenbakken. Een nauw vertrek zonder ramen, de muren zitten vol met vochtplekken en het ruikt er sterk naar ammoniak en bleekwater. In een hoek staat een plastic ficus in een grote pot, waaraan een stukje kauwgom kleeft dat iedereen gewoon maar laat zitten. Aan een pilaar hangt een kalender van een liefdadigheidsinstelling, van vorig jaar en met een paar rood omcirkelde

data erop. De telefoons rinkelen, de airco zoemt, het leven daarbuiten dringt hier nooit, maar dan ook nooit binnen. De koerier die pakketten bezorgt zet niet eens zijn motorhelm af als hij binnenkomt. Zijn gedrongen figuur beweegt bruusk heen en weer, hij kiept zijn vrachtje neer, houdt de pakbon op voor de handtekening en gaat ervandoor zonder dat iemand zijn gezicht heeft gezien. Van de bureaus achterin klinkt onophoudelijk geroezemoes. Twee vrouwen smoezen met elkaar; ze onderbreken hun gebabbel niet eens om te typen of de telefoon te beantwoorden – de een neemt op en de ander kletst door. Ze praten lusteloos, onaangedaan, alsof ze een opdracht of een ritueel uitvoeren.

Je dochter dus, op de universiteit...

We moesten sowieso de keuken renoveren, de mengkranen...

Soms loont het om er geld in te stoppen, want je krijgt er een allriskverzekering bij...

Die van mij wil voor dierenarts studeren...

... met emmentaler en geklutste eieren, dat is veel lekkerder.

Tegenover hen plukt Sonia wiebelend op haar draaistoel afwezig aan het schuim dat uit het kapotte leer van de armleuning steekt. Haar schema ligt volledig vast. Elke dag scheurt ze een blaadje van de kalender op haar bureau, zet de inhoud van enkele tientallen systeemkaarten in haar computer en vermaakt zich de rest van de dag op internet, terwijl ze op haar nagels bijt en in de wond van de armleuning wroet.

Het is haar taak – die ze zelf nergens op vindt slaan – om de informatie die op de oude papieren kaarten staat in te voeren in een database. Aangezien de categorieën bijna nooit overeenkomen, moet ze ze aanpassen, veranderen, vervor-

men, doen wat nodig is om alles kloppend te maken. In het begin werd ze overvallen door twijfel, de verantwoordelijkheid verlamde haar. Ze vroeg haar collega's om raad, maar werd slechts sprakeloos aangestaard; in plaats van antwoorden ontmoette ze lege en – zo had ze de indruk – lichtelijk beledigde blikken. Op een dag ving ze op dat de database binnenkort zou worden vervangen. Door een nieuw systeem, zeiden ze. Dat zat beter in elkaar, was moderner. Binnenkort? Wat was binnenkort? Morgen? Binnen een paar maanden, een paar jaar? Een schouderophalen. Slappe, halfopen monden. Stiltes waarachter totaal niets schuilging. Behalve saai waren haar verrichtingen dus ook nog compleet nutteloos. Waarom laten ze haar dit werk doen, vraagt ze zich af. Niemand kijkt het na, niemand houdt bij hoe laat ze binnenkomt, hoe laat ze weer weggaat of hoe vaak ze een vrije dag opneemt, zoals ze weleens op eigen initiatief doet. Haar bezighouden, dat is wat ze willen, denkt ze. Zorgen dat ze iets te doen heeft, zodat ze niemand in de weg loopt. Meer zit er natuurlijk ook niet in, met een beurs voor het gemeente-archief. Dat snapt zij ook wel.

De apathie groeit als een gezwel, denkt ze. Als een klimplant die zich stevig vasthecht bij elke slingering. Elke dag stopt ze minder kaarten in de database. Elke dag verdraait ze minder informatie. Elke dag verlummelt ze meer en meer tijd. Internet biedt haar urenlang afleiding en vermaak, vooral het chatten, dat de laatste tijd steeds populairder wordt: gesprekken, discussies, maskerades – een stimulerend tijdverdrijf dat haar in de gelegenheid stelt even adem te halen en de afmetingen van het vertrek op te rekken.

Op een keer bezoekt ze een literair internetforum. De deelnemers lijken haar interessanter dan die van andere sites: ze

praten over boeken, over films, wisselen meningen uit over politiek en maken sarcastische grappen die haar doen glimlachen. Ze schrijft zich in onder een mannennaam en ziet aan de onderkant van het scherm, gepaard gaand met een geluidje, onmiddellijk de rode melding van een persoonlijk bericht verschijnen. *Je bent nieuw, hè?* vraagt iemand die zich Clarice laat noemen. *Ja*, zegt ze, *ben hier vandaag voor het eerst. Waar kom je vandaan? Ik woon in een hut, zoals in Walden.* Clarice lacht. *Heel gevat... Wil je het niet zeggen? Hoe oud ben je? Vijfendertig*, antwoordt ze. *Hm, de beste leeftijd voor een man*, zegt Clarice.

Ja, ze vermaakt zich. Natuurlijk vermaakt ze zich. Ze heeft het altijd leuk gevonden om zich te vermommen. Toen ze klein was, vertelde ze op school dat ze een ballerina was, dat haar vader in de oorlog was gesneuveld, dat ze bij haar thuis een vleugel hadden staan, dat er in de ramen van hun auto kogelvrij glas zat, dat haar moeder uit Rusland kwam, dat ze als huisdier een papegaai had die uit zijn hoofd de Bijbel kon opzeggen. Liegbeest? Dat kreeg ze vaak te horen, en dan voelde ze zich ongemakkelijk, gekwetst, en werd ze overvallen door een stroperig schuldgevoel, dat dagen bleef hangen. Ze wilde niemand voor de gek houden, bedenkt ze nu. Alleen andere levens leiden. Haar nieuwsgierigheid was – is – te groot voor één enkel leven.

Hypatia, meneer Vis, Postmodern Venus, Ignatius J., Fra Angelico, Knut Hamsun, Hinde Rent, Elfriede, Mo Chi Ca. De pseudoniemen staan voor mannen en vrouwen, voor jonge en oude lui, voor mensen die beweren uit die of die stad te komen, zich hier- of daarmee bezig te houden. Sonia heeft overal haar twijfels bij. Er zijn er die dagelijks, op welk tijdstip dan ook, online zijn, en lieden die zich bijna nooit mel-

den; je hebt spraakzame en zwijgzame, doorzichtige en mysterieuze, agressieve en onderdanige types, je hebt kenners en snobs. Er zijn ook veel eenlingen die erop uit zijn te verleiden, vreemde figuren die jaloers worden, verblind raken, druk uitoefenen en strijden om het leiderschap in de groep.

Het vage, spannende gevoel verdwijnt zodra ze de computer uitzet.

Stompzinnig gedoe, zegt ze bij zichzelf.

Toch besluit ze zich op te geven voor het etentje dat een paar forumleden organiseren in Cárdenas, ongeveer zevenhonderd kilometer van de stad waar zij woont, en dat terwijl ze geen geld en geen tijd heeft en een smoes zal moeten verzinnen om te voorkomen dat ze thuis commentaar krijgt.

Ze kijkt nog eens in de spiegel. Zwarte jurk, een dichte, gestreepte panty, platte schoenen, want ze haat hakken en vindt het bovendien absurd om geld uit te geven aan schoenen die je alleen bij bijzondere gelegenheden draagt. Voor Sonia bestaat het concept *bijzondere gelegenheid* niet. In haar leven zijn geen *bijzondere gelegenheden*. Zoals haar leven is ingericht – en ze is er niet zeker van zelf voor die inrichting te hebben gekozen – heeft ze geen speciale kleding voor speciale momenten nodig. In de kamer – in het goedkoopste hostel dat ze in deze buurt heeft kunnen vinden – draait ze zich om voor de spiegel en onderwerpt zichzelf langzaam aan een grondige inspectie; zo kan het er misschien wel mee door voor een avond, denkt ze. Een *bijzondere gelegenheid*. Niemand zal in de gaten hebben dat ze deze jurk al jaren heeft.

Onderweg naar het restaurant treuzelt ze. Ze bekijkt de etalages en overweegt zelfs een nieuwe panty te kopen en zich nog ergens om te kleden. Cárdenas is voor haar drukte en

lawaaï. Ze ziet duidelijk het contrast met haar eigen stad, die veel provincialer en voorspelbaarder is. Cárdenas is hectisch en chaotisch, alles en iedereen loopt er door elkaar. Ze is nieuwsgierig naar de immigranten, de straathandel, de jongensbendes die door de straten trekken, de fastfoodkramen.

Al het nieuwe trekt haar aan.

Haar hart gaat sneller kloppen naarmate ze dichter in de buurt komt van de plek waar ze hebben afgesproken. In de laatste paar straten fantaseert ze over de grote ontmaskering. Sommigen hebben van tevoren foto's uitgewisseld, maar niemand heeft háár gezien en zij heeft zelf ook niemand gezien. Zo vindt ze het spannender.

Ze kijkt om zich heen. Overal voorbijgangers; sommige lopen vlug en met de blik omlaag, andere staan op iemand te wachten en typen op hun telefoons om de tijd te doden. Een man die rookt. Twee vrouwen die kletsen; eentje heeft een chihuahua in haar armen. Een Zuid-Amerikaanse vrouw die de rolstoel van een bejaarde man voortduwt. De man die daar aan de overkant zo gehaast voorbijloopt, is dat misschien Ignatius J.? Of Fra Angelico? Is meneer Vis – zo aardig, zo hartelijk – in werkelijkheid een supergetalenteerde verlegen jongen met acne? Is De Muze echt zo verleidelijk en onweerstaanbaar als ze wil doen geloven? Is Wallace S. de achtenswaardige poëziekenner voor wie hij zich uitgeeft of is hij eigenlijk een gefrustreerde middelbareschoolleraar op zoek naar een buitenechtelijk avontuurtje met een aspirant-dichteres? Zij vermoedt dat de meest mysterieuze types, de abnormalen, de excentriekelingen, de randfiguren, degenen die juist haar nieuwsgierigheid wekken, er niet zullen zijn. Degenen die iets te verbergen hebben, de labielen, degenen die zich voor zichzelf schamen, zij die zich beter of minder

voelen dan de rest, nee, die zullen er niet zijn. Die blijven zonder zich bekend te maken hoogstens in de deuropening staan, of ze speculeren geleund tegen de toog over degenen die doorlopen naar het gereserveerde privézaaltje. Een tafel voor twintig, hadden ze geschat, maar uiteindelijk zijn er maar zestien forumleden gekomen, en Sonia komt als laatste binnen, beduusd, aarzelend, gespannen en enigszins teleurgesteld omdat ze bijna allemaal veel ouder en gewoner zijn dan ze zich had voorgesteld en saai genoeg om haar te laten beseffen dat ze voor de zoveelste keer haar tijd verdoet.

Dit is belachelijk, denkt ze, maar naarmate de avond vordert en het aantal glazen wijn en drank oploopt, houdt ze van pure verbijstering op dat te denken.

Hallo, ik ben meneer Vis... jij bent...? Er komt een vent van een jaar of veertig op haar af, hij heeft een gedrongen figuur, glazige ogen achter een bril met jampotglazen en behaarde handen die hij geen moment stil kan houden. Terwijl hij zich over de tafel buigt, legt hij een arm om haar schouder en geeft haar een kneepje in de wang. *Wat ben jij jong, zeg!* zegt hij.

Sonia ontvlucht hem zodra ze kan. Alle mannen die zich aan haar hebben voorgesteld zijn een teleurstelling. Op internet was het veel beter, denkt ze. Daar was iedereen veel scherpzinniger en geestiger. De gezichten die ze hier ziet, zijn verrassend alledaags. Ze zijn wat ze zijn, er zit niets achter verborgen: ogen, neuzen, jukbeenderen, voorhoofden, lippen die glimlachen, tongen die klakken en tanden en kiezen die kauwen. Eén vrouw verliest halverwege het diner haar lens. Een andere, de vrouw die zich Clarice laat noemen – ze is klein van stuk, mollig, schuchter –, gaat er na een telefoontje

te hebben ontvangen plots vandoor. Een vent met grijs haar praat uit de hoogte tegen een jochie van amper zestien, ongetwijfeld de jongste van het gezelschap. Hij blijft hem wijn bijschenken; de jongen wordt dronken zonder een kik te geven, zonder te glimlachen zelfs.

Bij het toetje staan veel mensen op om van plek te wisselen. Sonia gaat naast De Muze zitten, een dertiger die haar complimentjes geeft over haar jurk en haar panty. Zij lijkt de spil van de groep: alle gesprekken aan tafel lopen via haar, en zij leidt ze vaardig in goede banen. Sonia hoort ze praten over degenen die er niet zijn. Er wordt geroddeld. Wie zijn het, waarom zijn ze niet gekomen? Heeft iemand ze misschien een keer gezien? De Muze weet meer dan de rest. Ze gooit haar vermoedens op tafel. De anderen knikken, stellen vragen, schateren het uit. Hun gelach klinkt nep, aanstellerig, denkt Sonia. De Muze spreekt haar aan. *En hoe komt het dat jij, terwijl je zo ver weg woont...?*

Op doorreis, zegt ze, ze is op doorreis. Meer zegt ze niet en ze laat zich glimlachend nog een glas inschenken. Niemand vraagt haar nog iets; ze drinkt zwijgend en ze verveelt zich. Na het eten verdelen ze zich in groepjes en vertrekken in een paar taxi's naar een discotheek. Onderweg bekijkt Sonia de stad bij nacht en wordt door een vreemd melancholisch gevoel overmand. Ze bevindt zich aan de verkeerde kant van de geschiedenis, denkt ze verward. Altijd aan de verkeerde kant, denkt ze weer. Ze weet niet goed wat dat betekent, maar een paar minuten lang blijft die gedachte hangen, totdat de taxi stopt bij de ingang van de club en iemand het portier opent, zodat ze kan uitstappen. De uitsmijter, een in een jasje met glitterepauletten gestoken man van gemengde afkomst, inspecteert hen stuk voor stuk voordat ze naar bin-

nen gaan. Hij kijkt nadrukkelijk naar de schoenen van Sonia en glimlacht, terwijl hij met zijn hoofd gebaart dat ze mag doorlopen. Ze merkt dat ze hier uit de toon valt; alle andere vrouwen zien er veel verzorgder uit, ze dragen veel make-up en hoge hakken. Binnen valt haar uitdossing gelukkig niet op. In het donker raken de beelden vervormd door de lichten die over de dansvloer flitsen. Sonia gaat op in de groep, danst nu eens met de een en dan weer met de ander. Ze verliest het besef van tijd. Ze herinnert zich vaag dat iemand haar probeert te zoenen – misschien gaat ze erop in –, dat ze cocaïne krijgt aangeboden – ze weigert –, dat ze weer in een taxi stapt – naast hen rijdt een wagen die het wegdek natspuit – en dat ze uiteindelijk in bed duikt zonder zich uit te kleden. De volgende ochtend wachten haar een hamerende koppijn, gebarsten lippen en de eindeloze treinreis terug.

Met haar voorhoofd tegen het raampje kijkt ze naar het voorbijrollende landschap, dat alsmaar hetzelfde blijft. Akkers en droge, vergeelde, licht golvende velden. De hemel met zijn vederwolken. De uitwassen van buitenwijken, een onafzienbare rij palen met bedrading, ondefinieerbaar vee in de verte – zijn het koeien, schapen? Een vage horizon, flarden nevel. Steeds hetzelfde, altijd hetzelfde, kilometers en kilometers, tot nummer zevenhonderd.

Net wanneer ze het forum besluit te verlaten, ontvangt ze ineens een kort privébericht van Knut Hamsun. Ze leest het een paar keer zonder goed te weten wat ze moet antwoorden. Sonia heeft nooit met hem gepraat. Ze kent hem niet. Hij was niet op het etentje, hoewel hij in Cárdenas schijnt te wonen en wel op de lijst stond van mensen die misschien zouden komen. Hij geeft geen verklaring voor zijn voorstel. Het is een

uitwisseling, zegt hij. *Jij stuurt me een foto zodat ik je kan zien. Ik stuur je in ruil daarvoor de boeken die je wilt hebben. Je kunt me er meer dan één vragen. Geen enkel probleem.*

Wat weet Sonia van hem? Heel weinig eigenlijk. Hij doet bijna nooit mee aan de chats, maar wanneer hij dat wel doet, ontstaat er altijd een ongemakkelijke sfeer; ze weet niet hoe dat precies komt. Is het zijn droge, steriele toon? Zijn zelfgevoegzaamheid? De onverschillige indruk die hij maakt? Komt het doordat hij doet alsof hij de wijsheid in pacht heeft? Hij is provocatief, maar ook beleefd. Hij is op zichzelf, maar analyseert graag het gedrag van anderen. Tijdens het etentje werd gezegd dat hij heel jong was en er prat op ging te stelen uit grote warenhuizen, een gevaarlijk type waarschijnlijk, of in ieder geval niet bepaald betrouwbaar. Maar de manier waarop hij zich uitdrukt – met een geheel misplaatste ouderwetse verzorgdheid – lijkt niet die van een eenvoudige dief die videospelletjes jat.

Sonia staat op, ze loopt een paar keer de gang op en neer. Geen van haar collega's kijkt op van zijn scherm. Sonia heeft het idee dat ze allemaal op soortgelijke internetfora zitten, verdiept in chats, volledig in beslag genomen door webshops of veilingsites. Het is heel koud in het kantoor. Sommigen hebben hun jas niet eens uitgetrokken. Ze staat even naar ze te kijken voordat ze weer aan haar bureau gaat zitten. Wanneer de koerier arriveert, snuivend door zijn helm, schrijft zij net een antwoord aan Knut Hamsun. *Waarom wil je mij eigenlijk zo graag zien?* vraagt ze hem. Ze stuurt zijn bericht ook door naar De Muze. Ze wil weten wat die van zijn voorstel denkt.

De koerier staat handenwrijvend naast haar te wachten.
Hallo, heb je het druk of zo?